

UN ATAC FOARTE INTELIGENT

Greg se simțea extrem de confuz.

Aaron, colegul său de serviciu, pretindea că este creștin, însă dădea senzația că îi face plăcere să îi atace pe alții. Aaron devenise expert în a născoci porecle jignitoare pentru colegii săi și pentru alții. Ținea sub control tot biroul, chiar și pe cei care nu îi erau subalterni, asigurându-se că se respectă o politică pentru care făcuse presiuni ca să fie adoptată. Aaron era un adulmecător desăvârșit când era vorba să descopere secrete personale, pe care le transforma apoi într-un șir de bârfe picante. Mințea fără jenă despre spusele și acțiunile colegilor, întorcând pe unul împotriva altuia, în așa fel încât să se dea drept „apărătorul grijului“ al ambelor părți.

Într-o bună zi, una dintre colege s-a săturat de toate acestea și l-a înfruntat, așa că Aaron l-a convins pe șeful său să o concedieze, situație prin care și-a ridicat în jurul lui un zid de protecție extrem de puternic împotriva oricui ar mai fi îndrăznit să îl înfrunte.

În timp ce Aaron se purta toxic cu toți cei din birou, față de șeful său el își arăta o altă față. L-a convins pe șef că el este singurul angajat loial și că toți ceilalți nu voiau decât să se ia de el. Avea totodată un simț al umorului ciudat, care îl făcea să fie preferatul șefului la masa de prânz.

Greg se simțea ca paralizat, pentru că mediul de lucru toxic îi afecta sănătatea fizică, starea mentală și somnul. Avea nevoie de locul său de muncă, însă Aaron făcea ca mediul de lucru să fie un chin. Lucrurile ajunseseră să fie atât de rele, încât Greg nu mai putea pur și simplu să lase la birou problemele pe care le avea cu Aaron. În imaginația sa, Aaron mergea cu el acasă, iar noaptea nu-i dădea pace. Lui Greg îi era groază să meargă la serviciu dimineața. Seara, când soția sau unul

dintre copiii săi vorbea cu el, el se trezea că nu-i bagă în seamă, fiind cu mintea la birou, punând sub semnul întrebării ceea ce spusese sau făcuse, și încercând să dea un sens unei situații ce părea absurde.

„De ce vrea Aaron să controleze totul?“ m-a întrebat Greg. „Cum poate să se bucure purtându-se așa? Ce plăcere găsește în faptul că împrăștie bârfe despre toți cei din jurul lui, mințind, ca să-i facă pe oameni să se urască între ei? Și cum se poate numi el creștin, când le face tuturor viața mizerabilă?“

Din păcate, la acel moment, singurul lucru pe care l-am putut face pentru Greg a fost să-l ascult cu empatie, dar și cu naivitate. Pe atunci nu știam cum să mă comport cu oamenii toxici. Acum, gândindu-mă în urmă, mi-e jenă de sfatul pastoral pe care i l-am dat, și anume să fie un exemplu, să se roage pentru Aaron, să întoarcă și celălalt obraz etc.

Abia când m-am aflat eu însumi în vizorul unor persoane toxice am înțeles că oamenii aceștia profită de pe seama evlaviei greșit înțelese a celor din jurul lor, și a căror falsă vină creștină le *îngăduie* acestora să-și lanseze atacurile în lung și-n lat.

Naivitatea aceasta mea a ținut zeci de ani. Într-o zi însă am fost luat pe nepregătite în momentul în care o femeie a părut mai întâi să fie plăcut impresionată de faptul că vorbeam despre un subiect care ei i se părea că fusese prea mult timp ignorat în biserică. Mi-a scris pentru a-mi mulțumi, după care mi-a sugerat să citesc cartea pe care o scrisese și încă o carte scrisă de altcineva, pentru a obține mai multe informații în legătură cu acel subiect.

Am fost sincer cu ea și nu i-am promis nimic. I-am explicat că articolul pe care îl scrisesem era singular pe blogul meu. Să vorbesc despre acea chestiune nu reprezenta un interes deosebit pentru mine, așa că nu îi puteam promite că voi citi două cărți întregi pe respectiva temă. Nu era nimic personal; era doar o chestiune de lipsă de timp.

Ea s-a simțit foarte jignită și a pornit un atac împotriva mea.

Nu-i mai eram prieten; îi devenisem dușman. Ba chiar nu făcusem altceva prin ceea ce scrisesem pe blog decât să cauzez problema la care încercam să găesc soluții, și însuși articolul meu, care părea să fie în acord cu ceea ce gândea ea, nu era altceva decât un paravan pentru ignoranța și comportamentul meu malefic. Iar oamenii ar trebui să

cumpere și să-i citească cartea, în timp ce cărțile mele nu ar trebui să fie publicate.

Am petrecut mult prea mult timp, mi-am pierdut concentrarea și mi-am risipit prea multă energie încercând să împac o persoană toxică. Dorința mea este să încurajez, să zidesc și să îi susțin pe alții prin ceea ce scriu și prin cuvântările mele. Și tocmai aici ignoranța mea m-a adus într-o stare de confuzie și neliniște. În cea mai mare parte a vieții mele de adult m-am concentrat doar pe a fi în ofensivă în ce privește slujirea. Nimeni nu m-a învățat cum să fiu, din punct de vedere spiritual, în defensivă. Ideea în sine pare „necreștină.“

Nu vorbesc aici despre slujire ca „profesie“; mă refer la chemarea fiecărui credincios de a răspândi dragostea și adevărul lui Dumnezeu în viața oamenilor, acolo unde trăiește și muncește, fie că e vorba despre o bancă, o brutărie sau un teren de sport. Lucrarea lui Dumnezeu este atacată cu inteligență în multe moduri. Dacă nu reușim să învățăm cum să ne apărăm, vom ajunge în încurcătură, simțind o vină falsă și fiind distrași de la ceea ce trebuie să facem. Și astfel, distrași fiind, mai puține persoane vor fi iubite și slujite, iar noi vom suferi inutil.

Mă gândeam în sinea mea că *dacă aș putea să fiu puțin mai sfânt, puțin mai înțelept, un pic mai răbdător, să cunosc puțin mai bine Biblia, să fiu mai predat Duhului Sfânt etc, atunci toți „l-ar vedea pe Isus“ în mine și ar sta la coadă ca să audă ce are Dumnezeu să le spună prin mine.* Când cineva nu răspundea cum credeam că eu că s-ar fi convenit, sau chiar devenea ostil, mă întrebam *Oare există vreun compromis în viața mea care îmi face ineficientă slujirea? Le lipsește cuvintelor mele harul? Oare cu L-am auzit corect pe Dumnezeu?*

Așa că vorbeam și scriam aproape exclusiv despre a fi în ofensivă în slujire.

Scriind despre căsnicie și parenting, am subliniat ideea de a fi cât mai mult în ofensivă prin dragoste, slujire, sacrificiu și purtare de grijă. Nu am subliniat suficient (din păcate) nevoia cuplurilor și a persoanelor de a se și apăra puțin.

Abia când mi-a observat suferința cauzată de atacul unei alte persoane toxice, un prieten de-al meu, dr. Steve Wilke, a început să mă învețe despre nevoia de a mă poziționa uneori în apărare.

„Gary,“ a spus el, „citește evanghelia lui Luca. De multe ori Isus le-a întors spatele oamenilor și a plecat.“

Remarca parcă spusă în treacăt de dr. Wilke mi-a deschis ochii spre o cu totul altă dimensiune a slujirii: *apărarea*. Cu o perspectivă nouă, am văzut cum *adesea* Isus a întors spatele și a plecat, ieșind din situații în care altfel ar fi avut de suferit. Am citit cum Pavel, Petru și chiar și Ioan, „apostolul iubirii,“ îi avertizau pe primii creștini să fie atenți la anumite persoane toxice. Este o atitudine bună și iubitoare să fim în ofensivă, dar să fim în ofensivă fără niciun fel de apărare înseamnă să ne punem fără rost într-o poziție de vulnerabilitate și să ne reducem serios influența pe care o putem avea.

Lipsa mea de apărare, naivitatea mea care mă făcea să cred că o ofensivă bună face ca defensiva să nu fie necesară au fost o piedică timp de treizeci de ani de slujire din viața mea. Am pierdut mult prea mult timp cu oameni toxici și niciunul dintre aceștia nu s-a schimbat în bine. Și în tot acest timp am ignorat mulți oameni de încredere cu care aș fi putut interacționa sau căroră le-am acordat mai puțină atenție, tocmai ca să aloc mai mult timp încercării de a-i împăca pe cei ostili.

Dar acum gata cu asta. Mă pocăiesc.

Vreau să joc cât de bine pot în ofensivă: să cunosc foarte bine Cuvântul; să mă încred cu totul în călăuzirea Duhului Sfânt; să trăiesc știind cine sunt în Tatăl și în harul Fiului; să îi iubesc jertfitor și pasionat pe alții.

Cred că următorii ani de lucrare vor fi și mai roditori dacă învăț pe parcurs cum să mă poziționez și în apărare.

Dacă nu ești o persoană care caută să facă pe placul altora, tot ce am spus până acum s-ar putea să-ți pară mai degrabă elementar. Dacă îți este ușor să te îndepărtezi de astfel de oameni, ai putea spune pe bună dreptate „Bine ai venit în lumea reală, Gary.“ Dar dacă, la fel ca mine în trecut, lași ca vina și „compasiunea“ față de o persoană care nu o merită să te bage în încurcătură, în timp ce încerci să înțelegi de ce o relație sau o situație de slujire te fac să ai impresia că-ți pierzi mințile, s-ar putea să găsești această carte ca fiindu-ți utilă.

În urmă cu câțiva ani m-a sunat Greg. Nu mai vorbise cu Aaron și nu-l mai văzuse de cincisprezece ani, până când într-o zi a primit un email de la el. Nu știa cum de reușise Aaron să-i afle adresa de email.

Aaron îi spunea să-și caute un avocat, pentru că intenționa să-l dea în judecată. (Ca să se știe, Aaron nu i-a intentat niciodată proces lui Greg.)

Dacă te îndoiești că există oameni toxici și că în mod obișnuit ei refuză să cedeze controlul sau să renunțe la atacurile lor, întrebă-i pe cei din jurul tău.

Există oameni care ne secătuiesc, ne înjosesc și care ne distrag atenția de la alte relații sănătoase. Mult timp după ce astfel de oameni dispar din viața noastră, noi încă ne luptăm cu ei în mintea noastră, încercând să ni-i scoatem din minte. Ei ne țin treji. Ne fură bucuria. Ne alungă pacea. Ne fac (dacă suntem sinceri cu noi înșine) să slăbim din punct de vedere spiritual. Ei ne invadează chiar și momentele de închinare și le transformă în momente de neliniște.

Ei sunt toxici și noi știm că sunt toxici, dar poate că este vorba despre un prieten de-o viață, o rudă sau un coleg de muncă. Nu îi poți evita pe toți oamenii dificili, nu-i așa? Și oare nu trebuie să încercăm să ne apropiem și de oamenii dificili? Nu ne-a spus Isus să îi căutăm pe păcătoși?

Și iată cum, în felul acesta, continuăm să ne implicăm în relații cu astfel de oameni, continuăm să ne lovim de un zid, iar în tot acest timp credem că facem lucrarea Domnului.

Dar dacă nu e așa?

Și dacă există un alt mod de a aborda interacțiunea cu oamenii toxici din viața noastră? Și dacă lucrarea și calea lui Hristos sunt atât de constrângătoare, atât de urgente și atât de importante, încât prin faptul că ne lăsăm împovărați de oameni toxici aducem o ofensă la adresa lui Dumnezeu, mai degrabă decât să-I facem un serviciu lui Dumnezeu?

Cuvântul *toxic* a devenit astăzi un slogan psihologic, dar vei vedea cât este de înrădăcinată în Scriptură această abordare. De altfel, în această carte voi cita mai mult din Scriptură decât în oricare din cărțile mele anterioare. Acest adevăr despre a te apăra a fost sub ochii mei ori de câte ori citeam Biblia, însă pur și simplu am fost prea orb ca să-l văd. Simplul fapt că Isus i-a lăsat pe mulți să-I întoarcă spatele și să plece mi-a schimbat modul în care văd azi viața, misiunea și slujirea.